

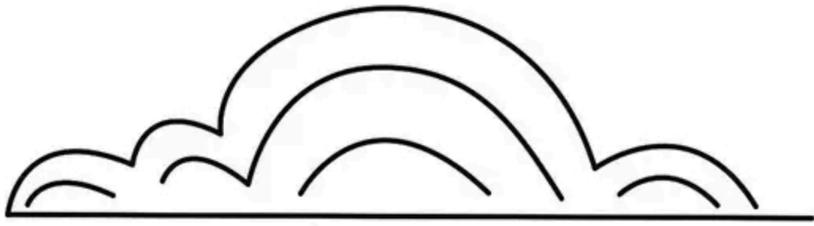

ЗМІСТ

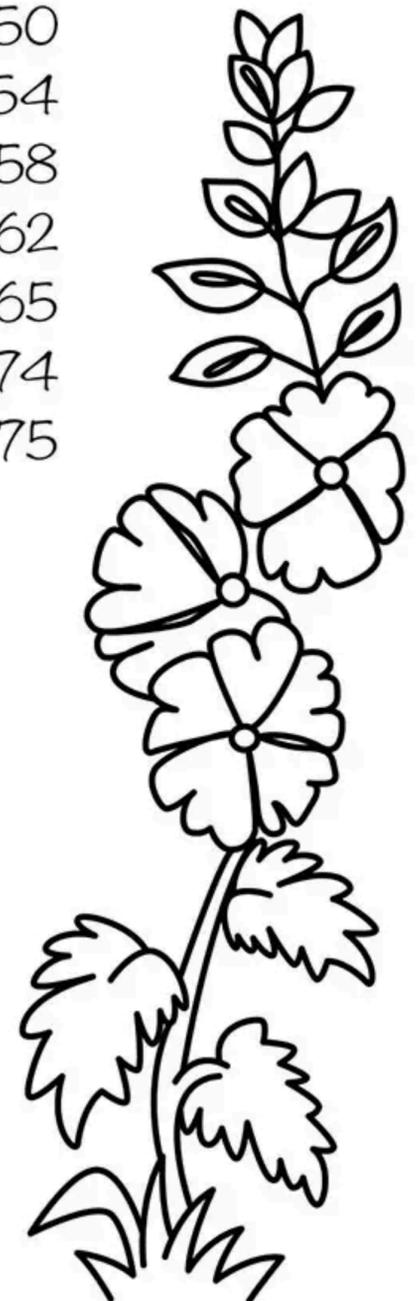

Твоя війна8
Ця весна...11
На своїй вершині14
Ти не сама18
Без назви.21
Горе26
У морі стільки всього30
Жінки34
Навшпиньки40
Дім у собі.48
Друг50
Моїми очима56
Аеропорт59
Жінки твого роду65
Душа моя 169
Яких круків ми годуємо?73
Відчувати війну78
Заплющую очі84
Мама88
Вільні90
Душа моя 294
Зв'язок99
Душа моя 3101
Сама.105
Полин107
Повертайся додому112

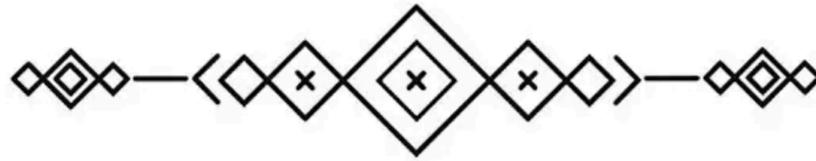
Обертаю.114
Так хочеться.116
Виношную бажання.118
Дика жінка.123
Ділитися хорошим126
Чекати.130
Ми зустрінемося знову.136
Слухаю і обіймаю142
На краю світу146
Пізнати в глибину.150
А може, доведеться жити так увесь цей час?154
Є щось більше158
Є світи.162
До себе165
Для нотаток174
Зміст175

ДРУГ

Я йду до свого друга після того, як завожу доньку на повітряні танці.

Йти недалеко, хвилин з десять пішки.

Тож я відмовляюся від походу в магазин по хліб чи полуниці і йду до нього. Бо, бува, як скучу, то ні хліб, ні полуниці не зарадять тому.

Йду спокійно вуличками, вздовж яких квітнуть апельсини і дзижчать бджоли.

Раніше було інакше.

Я бігла.

Може, ззовні виглядало так, що наче тихенько йшла. Але ж то тільки ззовні. Всередині я ненажерливо бігла, спотикаючись об каменюки і рівну дорогу. Так, що збивала ноги і дихання, роздирала коліна... так мені було нестерпно треба. Скоріше. Зараз.

Коли бачила когось, хто вже з ним поряд, добіг скоріше, то мені заздрісно кололо в горлі і стискало груди болем. Я ж теж так зараз хочу бути поряд, але не є. Я була жадібна до зустрічей і часу з тобою.

Тепер інакше.

Вже не «хворію».

Вже не заздрю.

Вже не біжу.

Йду повільно. Гуляючи. Спостерігаючи. Я знаю, що ти є і ми обов'язково зустрінемося. Як не сьогодні, то завтра. Як не завтра, то пізніше. Так. Ти є. Я тебе відчуваю. Ти нікуди не дінешся. Ти чекаєш — я до тебе йду.

Знімаю рюкзак і лягаю на пісок. Вологий. Теплий. Лоскоче мені п'яти гладкими камінцями розміром з намистини.

Я прийшла, друже. Ти відчуваєш?

Вітер підіймає пісок у повітря і щедро мене ним посипає. Наче дощем влітку. Чи пшеницею на весіллі. Натягаю чимдуж шапку, вдягаю фіолетові окуляри, закриваю обличчя долонями, дістаю навушники, набираю друга. Не того самого, іншого, та такого ж дорогого.

Добре, коли друзі разом.

Ми мовчимо.

Нікого нема в тому піску.

Тільки ми втрюх.

Ми мовчимо, а ти шумиш.

Приємно шумиш, а ми тебе слухаємо.

Ззовні то виглядає інакше.

Дівчина. На березі. Засипана піском. Лежить чомусь нерухомо.

Зсередини інакше.

Зсередини. Ми лежимо в піску разом і слухаємо твій вічний заколисливий шепіт.